

Sansür şiddet ve korkunun ete kemiğe bürünmüş sopasıdır.

Binlerce yıldır süren erkek egemenliğinin yönetim şekline baktığımızda temelde iki yöntem kullanıldığını görmekteyiz. Bu yöntemlerden bir tanesi şiddetin kullanılması diğeri ise korkunun yaygınlaştırılmasıdır. Erkek egemen kültür yalnızca kadınlar üzerinde değil erkekler üzerinde de hakimiyetini bu iki yöntemle sağlamış ve sağlamaktadır.

Bedenlerine yabancı olarak gelişen kadınlar ve erkekler çocukluk çağlarından itibaren korkutularak büyütülürler. Çocukluk çağlarımızda; karanlıktan öcüler gelip bizi alacaktır, yalan söylersek Allah bizi cehennemde yakacaktır, bedenlerimize dokunursak günah işlemiş olacağız, annemizin yada babamızın istediklerini yapmazsak azarlanacağız. Bu örnekleri sayfalar boyunca uzatmak mümkündür. Yargılanmamak, ceza almamak, kabul görmek için bizden beklenenleri yapmaya şartlandırılmış çocuklar olarak büyümeye çalışsak da aslında pek büyüdüğümüz söylenemez. Ergenlik öncesi kadınlarda ve erkeklerde oluşan cinsel kökenli travmalarımızı da bu tabloya eklediğimiz zaman, ki travma da çok büyük bir korku içerdiği için, varolan korkular daha da büyütülür. Aslında bizler ilk gençlik yıllarımıza, korkularımızı bastırmak için ürettiğimiz şişkin egolarımızla adım atarız.

Bedenimizle bütünleşmemiş, korkularla beslenmiş, şiddeti öğrenmiş kadınlar ve erkekler olarak elimizde kalan tek silah güçlü olmaktır. Güçlü olmak silahlı olmak, korkutmak, baskı yapmak, kontrol etmek ve yüksek egolu olmayı gerektirir.

Erkek egemen kültürün öğretileri ile kendi cinsel kimliğinizle var olmanın hiçbir önemi yoktur. O nedenle de hem kadınlar hem de erkekler kendilerinin güçlerinin farkına varmak istemezler. Dışlanmak, horlanmak, kabul görememek, mücadele etmek zordur. Oysa kabul ederseniz bir yandan kendinize acır, diğeri yandan bu acıma duygusunu fedakarlık adı altında süsleyerek çevrenizi sinsisi yönetmeyi başarabilirsiniz. Şiddet şekil değiştirir ve siz şiddet göreni oynarken bir yanda da şiddeti uygulayan olursunuz. Ya da farklı olmayı seçmiş gibi yaparak erkek egemen kültürün ürettiği “güçlü olmak” tanımının gerekleriyle kuşanmayı seçersiniz. Gücün araçları olan para, mevki, unvan gibi dışardan edinilen silahlarla kuşanır ve yönetilmemek için yöneten olmayı seçersiniz. Ancak burada aslında güçlü olan benlik değil, silahların o benlikte yarattığı sanal güvendir. Bu noktada kendi olmak, kadın olarak ya da erkek olarak var olmak yine tercih edilemez çünkü bu tercih aynı zamanda silahsızlanmayı da gerektirir. Oysa korku ve şiddetle bezelenen bilinçlerin korkusuz ve silahsızlanma yolunda ilerlemeleri çok zordur. Gerçekten cesaret ister, gerçekten yürek ister, gerçeklerle yüz yüze kalıp, aynada gözlerinin içine bakmak hiç de kolay değildir. Ego’ların ben ben ben diyen çılgılığı yerine ben’siz bir anlayışa varmak erkek egemen kültürün de sonunu getireceği için buna asla izin verilmez. Sorgulamak, düşünmek, kadın veya erkek olarak varoluş için mücadele etmek sistemli olarak küçümsenir. Hep daha önemli bir şeylerin altı çizilir. Çizilmek zorundadır. Eğer kadınlar ve erkekler doğal cinsel kimleriyle var olabilirse onları korku ve şiddetle yönetmek imkansızlaşır. Düzenin sürdürülmesi tehlikeye girer.

Sorgulamaya gerek yoktur. Sorgulama yapılacaksa da bu kendinizin dışında bir sorgulama olmalıdır. Var olmadığımız sürece içinde büyüyen “kendilik” nefreti ve

bu nefreti görmenize engel olan egolar beslenmeli büyütülmeli, kadınlar ve erkekler “gibi” yaşamları içinde hep aynı döngülere, hep aynı sancılara mahkum edilmelidir. Düşünürseniz, size dayatılan düşünce kalıplarının ötesine geçerseniz oyun bozulur, ancak oyunun devam etmesi istenmektedir, işte sansür de tam bu noktada yerini alır. Sansür için kendine yabancılaşmış egolar gerekmektedir. Çünkü sansür öteki ile başlar. En acı olan ise bizlerin kadınların ve erkeklerin kendi içlerimizde ötekileştirilmemiz ve bunu görmeyi seçmememizdir. O nedenle de önce kendi kendimize sansür uygulamaya başlarız, sonra kendimize yaptığımızı ötekilere de yapmak zorunda kalırız. Var olamayan benlikler var olanlara tahammül edemez. Aslında herkes kendisi gibi olanların çoğalmasını ister, ne acı ki çoğunluklar var olamayan kadın ve erkeklerden oluşan kalabalıklardır. Kalabalıklar kalabalık olarak kaldığı sürece, kadınların ve erkeklerin önceliği kendi cinsel kimlikleri ile var olabilmek olmadığı sürece sansür nefes almak kadar doğal olarak yaşamımızdaki yerini koruyacaktır. Çünkü sansür şiddet ve korkunun ete kemiğe bürünmüş sopasıdır.